

1

Curiosawinkel Iverness, Londen, Engeland, 1812

Camille Iverness keek de forse kerel recht in het gezicht.

Dapper.

Onverschrokken.

Ze liet zich niet koeioneren of manipuleren. En zeker niet in haar eigen winkel.

Camille herkende de uitdrukking in de ogen van de man. Hij wilde niet met haar praten, omdat zij maar een vrouw was en omdat James Iverness de eigenaar van de winkel was.

Maar James Iverness – haar vader – was niet aanwezig.

Zij wel.

Ze stak met veel vertoon van zelfvertrouwen haar kin in de lucht en weigerde zelfs maar met haar ogen te knippen toen de man haar met een ijzige blik doordringend aankeek.

‘Zoals ik u al zei, meneer Turner, ik ga u geen geld geven,’ herhaalde ze, luider dit keer. ‘Afspraken die u met mijn vader hebt gemaakt, zult u met hem moeten afhandelen. Ik weet niets af van de transactie die u beschrijft. U kunt beter een andere keer terugkomen.’

‘Ik heb u hier dag in, dag uit gezien.’ Zijn stem nam nu toe

in volume en klonk barser. ‘En dan moet ik zeker geloven dat u er niet van afweet?’ De houten planken onder zijn voeten kermde toen hij zijn aanzienlijke gewicht verplaatste en probeerde om haar heen in de achterkamer van de winkel te kijken, zonder al te veel moeite te doen om dat te verbloemen. ‘Is hij daar? Pas op, als hij er is en –’

‘Meneer, er is behalve ik niemand anders aanwezig, met uitzondering van mijn vaders hond.’

Op zulke ogenblikken wenste ze dat ze langer was, want zelfs nu ze op de verhoging achter de toonbank stond, kwam haar kruin maar amper tot zijn schouder. ‘Als u wilt, kan ik de hond wakker maken, maar als u me hier vaak hebt gezien, zoals u beweert, dan hebt u ongetwijfeld Tevy ook gezien en dan weet u dat hij niets moet hebben van vreemden. Beslist u maar. Zal ik hem gaan halen?’

Meneer Turner richtte meteen zijn blik weer op haar. Ongetwijfeld kende hij de hond. Iedereen in Blinkett Street kende de hond van James Iverness.

Turners besnorde bovenlip trilde nerveus.

Een warm gevoel van voldoening verspreidde zich door haar heen, want eindelijk had ze iets gezegd waar de vastberaden man van onder de indruk was.

Meneer Turner kreeg een vuurrood hoofd en hij wees met een dikke vinger in Camilles richting. Zijn stem klonk net zo fel als de gloed die Camille in zijn ogen zag. ‘Zeg maar tegen uw vader dat ik hem wil spreken. En zeg ook maar dat ik mijn geld wil en dat ik niets moet hebben van zijn streken. De volgende keer laat ik me niet zo makkelijk wegsturen.’

Zachtjes mompelend stampte hij de winkel uit en hij sloeg met zoveel kracht de deur achter zich dicht dat de glazen potten op de plank rammelden.

Er ging een rilling door Camille heen toen ze hem weg zag sjokken en ze ontspande pas toen het achterpand van zijn grijze jas het raam passeerde en uit het zicht verdween. Wat

had ze toch een hekel aan zulke interacties. Papa scheen de laatste tijd meer boze dan tevreden klanten te hebben en het lukte hem altijd om gemakshalve afwezig te zijn als ze hem kwamen aanspreken.

Ze moest met papa praten, en spoedig ook. Pijnlijke gesprekken zoals dat met meneer Turner zojuist moesten afgelopen zijn.

Camille stopte een lange, verdwaalde lok haar achter haar oor en haalde diep adem. Weer was haar vaders hond haar te hulp gekomen en hij was niet eens in de winkel.

‘Kom, Tevy,’ riep ze. In een oogwenk kwam het reusachtige bruine dier door de deur naar binnen en ging naast haar staan. Hij kwispelde enthousiast met zijn staart.

‘Pas op!’ lachte ze, toen hij tegen haar hand duwde om geaaid te worden. ‘Met die staart van je mep je alle vazen van die plank als je niet uitkijkt en dan geeft papa mij de –’

De winkeldeur zwaaide open en de bel die er vlak boven hing rinkelde. Camille haalde diep adem en bereidde zich voor op een nieuwe klant, maar het was haar vader die in de deuropening verscheen.

Hij was een kleine man, niet veel langer dan zichzelf, maar daarmee waren hun lichamelijke overeenkomsten wel bekeken. Zijn groene ogen maakten in intensiteit goed wat hem aan gestalte ontbrak. Zijn haar, dat in zijn jeugd de kleur van zand had gehad, had nu de kleur van steen en zijn gezicht was roodachtig verweerd door jarenlang varen. Zijn versleten, nette jas, sjofele halsdoek en de bakkenbaarden langs zijn wangen deden hem eerder lijken op een zwerver dan op een winkelier, en ondanks zijn bevoorrechte opvoeding gedroeg hij zich vaak als een bewoner van de havens waar hij veel zaken deed en zo sprak hij ook.

‘Goedendag, papa.’

James Iverness sloeg geen acht op haar welkom en bukte zich om Tevy’s oren te krabben. Hij haalde een stuk gedroogd

vlees tevoorschijn en gaf het aan de hond. Daarna haalde hij nog iets uit zijn zak.

‘Dit is voor jou gekomen.’

Hij strekte zijn ruwe, verweerde hand uit. Tussen zijn dikke vingers klemde hij een brief.

Camille bleef er enkele ogenblikken geschokt naar staan kijken. Duidelijk kon ze haar naam onderscheiden – in haar moeders handschrift. De rand van het papier was gescheurd. Ze kon zich niet meer herinneren wanneer ze voor het laatst een brief van mama had gekregen.

Hij stak haar de brief toe. ‘Blijf daar niet zo staan gapen, kind. Pak aan.’ Onhandig nam Camille de brief aan om te voorkomen dat hij op de grond zou vallen, maar ze kon geen woorden vinden. Onvoorbereid – en onwillig – om de aanstormende emoties die de brief in haar wekte te ondergaan, knipperde ze tegen haar tranen en stopte hem in de voorzak van haar werkschort.

‘Ga je hem niet lezen?’ Haar vader knikte naar haar schort.

Natuurlijk verwachtte hij van haar dat ze hem las, want zelf verslond hij de schaarse berichten van zijn vrouw zodra ze arriveerden. Beiden voelden ze pijnlijk haar afwezigheid, maar ze reageerden er heel verschillend op. En nooit, maar dan ook nooit spraken ze erover. Na verloop van tijd had Camille het onderwerp in haar hoofd taboe verklaard en ze was dus niet blij met een brief van degene die de bron van hun verdriet was.

‘Ik lees hem later wel. Er is op het ogenblik veel te veel te doen.’ Ze snoof en wees naar het gordijn dat de winkel scheidde van de ruimte achterin. ‘Er is per kar een kist voor u bezorgd in de steeg, maar hij is voor mij te zwaar om op te tillen.’

Het verraste haar een beetje hoe snel haar vader het onderwerp van de brief liet varen. ‘Waarom heb je hem niet door de bezorger naar binnen laten brengen?’

‘Dat heb ik geprobeerd, maar ze deden het niet. Ze zeiden

dat ze het niet verplicht waren. Ze hebben hem achter op het plaatsje gezet.'

'Wanneer leer je nou eens dat zulke dingen jouw verantwoordelijkheid zijn? Je had ze moeten overreden om hem binnen te zetten.' Haar vader verschoof de papieren op de toonbank zonder op te kijken. 'Als je een jongen was geweest, zou dit geen probleem zijn.'

Camille sloeg haar armen over elkaar. 'Tja, ik ben nu eenmaal geen jongen en daar kan ik verder ook weinig aan doen. Als u die bezorging voor me wilt halen, zal ik hem verwerken. Hij kan vannacht ook blijven staan waar hij staat, maar het ziet eruit alsof het gaat regenen, dus dan wordt alles wat erin zit drijfnat.'

Na veel gemopper verdween papa naar achteren en toen hij terugkwam, sleepte hij een grote, onhandige kist mee. Camille hielp hem de kist naar de toonbank te brengen, daar wrikte ze het deksel los en stak haar hand uit naar een van de in linnen verpakte artikelen die erin zaten. Ze legde het op de toonbank, sloeg voorzichtig de stof open en onthulde een doek. Penseelstreken in smaragd en mosgroen beeldden een landschap uit onder een schitterend saffierblauwe lucht. Ze bekeek het volgende doek en het doek daarna. Op allemaal prijkten weelderige pastorale landschappen.

Ze klakte met haar tong. 'Het zijn allemaal schilderijen. Waarom hebt u die gekocht?'

'Ik heb ze niet gekocht,' mompelde haar vader. 'Ik heb ze geruild.'

'Dat is hetzelfde, vader. Schilderijen verkopen niet goed. Dat weet u. Ze zullen maanden op de planken blijven liggen, vrees ik. En we hebben toch al zo weinig ruimte.'

'Wanneer zul je eens leren me niet meer te bekritisieren? Soms moet je zulke deals maken om transacties in de toekomst te beklinken. Let jij nou maar op de toonbank en laat de zaken aan mij over.'

Camille sloeg verder geen acht op hem en tilde een nieuw doek uit de kist. ‘Over zaken gesproken, meneer Turner was hier net. Hij was op zoek naar u.’

Nu keek James Iverness op. ‘Heeft hij een aankoop gedaan?’

‘Nee, integendeel. Hij zei dat u hem geld schuldig bent.’

‘Je hebt hem toch niks gegeven, hè?’

‘Natuurlijk niet.’

Haar vader keerde terug naar zijn stapel papieren. ‘Turner is een dwaas.’

‘Bent u hem geld schuldig?’ Ze leunde met haar heup tegen de toonbank. Toen haar vader niet antwoordde, vervolgde ze: ‘Als u beslist van die aparte zaken wilt doen, prima, maar u moet begrijpen dat u me meerdere keren in een heel pijnlijke situatie hebt gebracht. Meneer Turner was heel boos.’

Haar vader verdween zonder te reageren door de deur ten teken dat het gesprek wat hem betreft was afgelopen. Camille zuchtte en tilde een nieuw doek op. Ze bekeek de delicate penseelstreken met een geoefend oog. Een prachtig stuk, deskundig gemaakt. In een andere winkel kon het een lieve duit opbrengen. Maar hier niet. Hun klanten wilden iets ongevoons, iets wild exotisch – unieke schatten afkomstig van plaatsen ver buiten de Engelse kusten – geen kalme weergaven van hun eigen Britse landelijkheid.

Toen Camille de rustige weilanden en de levendige flora in zich opnam, die de kunstenaar door zijn penseelstreken had afgebeeld, begon haar hart heftig te bonzen en haar pragmatische kant kon dat bonzen niet tot bedaren brengen. Ze werd overspoeld door herinneringen aan haar eigen tijd in een dergelijke omgeving. Ze herinnerde zich dat ze rende door golvend gras, dat ze waadde in kabbelende beekjes, dat ze lucht inademde die zo fris en schoon was dat hij bijna fonkelde.

Zo lang geleden...

Toen ze nog klein was, woonden Camille en haar moeder op het landgoed van haar grootvader van vaderskant. Destijds

was haar vader onafgebroken afwezig; hij was of weg voor zaken of voortdurend op reis de wereld rond om zijn dorst naar datgene wat zeldzaam en mysterieus was te lessen. Maar na de dood van haar grootvader was het weelderige landgoed verkocht. Haar vader, de enige erfgenaam, had de opbrengst ervan in deze winkel gestoken. En het leven dat Camille kende, was voorgoed veranderd.

Ze hunkerde ernaar om de vieze grenzen van Blinkett Street te ontvluchten en terug te keren naar het landelijke gebied, om weer frisse lucht in te kunnen ademen en om zich te koesteren in het gouden zonlicht dat de weilanden overgoot. Maar grootvader was dood, mama was ver weg en papa misgunde haar zelfs de noodzakelijke uitstapjes naar de groenteboer en de slager.

Ze zuchtte toen de deurbel een nieuwe klant aankondigde.

Camille was Londen niet meer uit geweest sinds ze elf jaar geleden naar de stad was gekomen.

Ze begon zich af te vragen of ze Londen *ooit* nog zou verlaten.

2

Fellsworth, Surrey, Engeland, 1812

De heer Edward Langsby, directeur van de Fellsworth School, tikte met zijn knokkels tegen de deur van de ziekenkamer, die op een kier stond.

‘Meneer Gilchrist, bezoek voor u.’

Jonathan Gilchrist keek op van de rand van het bed van zijn jonge patiënt. Ondanks zijn koorts sliep de jongen diep. Jonathan legde een hand op het voorhoofd van het kind voordat hij zich weer tot de directeur wendde.

‘Wie is het?’

‘Een huisknecht van Kettering Hall. Hij beweert dat het dringend is.’

Jonathan haalde diep adem en trok zijn vest recht. Een huisknecht van Kettering Hall. Alweer. ‘Heeft hij gezegd waarvoor hij komt?’

‘Nee. Alleen dat hij u onmiddellijk dient te spreken.’

Jonathan keek naar het raam zonder gordijnen. De regen striemde tegen de ruit en de huilende wind deed het glas rammelen in de kozijnen. Waardoor kon zijn vader zo van streek zijn dat hij op dit late uur en in zulk bar weer een huisknecht stuurde?

Jonathan wendde zich tot meneer Langsby. De oudere man had lukraak wat kleren aangetrokken en zijn verwarde haar en de kringen onder zijn ogen wekten de indruk dat hij uit zijn slaap was gewekt.

‘Ik zal naar beneden gaan om te kijken wat hij wil. Het is jammer dat hij u wakker heeft moeten maken, maar ik ben hier klaar. Daar ligt een poeder op tafel. Zorg ervoor dat dat gemengd wordt met warm water en dat hij het twee keer per dag drinkt. Ik heb het liefst dat een van de leerkrachten ’s nachts bij hem zit, voor het geval er veranderingen optreden.’

De directeur knikte instemmend. ‘Ik zal meneer Vingate vragen bij hem te waken.’

‘Dank u. En aarzel niet om me erbij te halen, mocht de koorts erger worden. Zo te horen zal ik vannacht op Kettering Hall zijn in plaats van thuis, dus als u mijn diensten nodig hebt, zou ik daar beginnen met me te zoeken.’

Jonathan volgde de directeur de smalle trap af, die de ziekenkamer scheidde van de rest van het gebouw, en liep achter hem aan door de keuken naar de hal. Daar stond een jonge huisknecht, van top tot teen doorweekt. ‘Wat is er, Thaddeus?’

De lakei schraapte zijn keel en knipperde het water uit zijn ogen. ‘Meneer Gilchrist zegt dat u nodig bent op Kettering Hall. Er heeft een beroving plaatsgevonden.’

‘Een beroving?’ herhaalde Jonathan, die niet zeker wist of hij de man goed had verstaan.

Hij was er helemaal aan gewend geraakt om midden in de nacht uit zijn slaap te worden gehaald. Ziekte beperkte zich immers niet tot het daglicht. Minstens een keer per week bonsde er ’s nachts een patiënt die hulp zocht bij de eerste symptomen van ziekte of hoge koorts bij hem aan de deur. En zijn vader had weinig scrupules om hem op alle uren te laten halen.

Maar nooit was hij opgetrommeld vanwege nieuws over een beroving. ‘Weet je het zeker?’

Jonathan streek met zijn hand over zijn gezicht.

‘Uw vader weet het zeker.’ De jongeman veegde met zijn mouw de regen uit zijn gezicht. ‘Hij zegt dat er iemand in zijn studeerkamer heeft ingebroken.’

Jonathan weigerde zich te laten alarmeren door al die aan-
names van zijn vader. ‘Als het inderdaad een beroving is, dan
moet je misschien de veldwachter gaan halen. Aan hem zal
mijn vader op dit moment meer hebben dan aan mij.’

‘Dat is voorgesteld, maar meneer Gilchrist zegt dat een veld-
wachter niets kan doen.’ De huisknecht veegde nu zijn drijf-
natte haar van zijn voorhoofd. ‘Hij zei dat u er moet zijn.’

Jonathan ademde scherp in. Hij twijfelde er niet aan dat zijn
vader inderdaad om zijn aanwezigheid had verzocht – nee, dat
hij bevel had gegeven hem te laten ontbieden. Overdrijven was
de man niet vreemd en sinds de dood van Jonathans oudere
broer Thomas twee jaar geleden, had de oude Gilchrist hem
steeds vaker laten halen. De laatste tijd werd Jonathan ontbo-
den voor taken die ook makkelijk door een van de bedienden
konden worden afgehandeld. Het laatste wat hij wilde, was
naar buiten de regen in, alleen maar om te horen te krijgen
dat zijn vader een kleinood op een verkeerde plaats had te-
ruggezet. *Voor de zoveelste keer.*

Een donderslag deed de school schudden. Jonathan reikte
naar zijn zware overjas die aan een haak bij de deur hing en
boog zich naar links om door het zijraam naar buiten te kun-
nen turen. De regen stroomde over het golvende glas en be-
lemmerde hem het zicht op de zwarte nacht.

‘Ik... ik heb een paard voor u meegebracht,’ stamelde de
huisknecht. ‘Dat leek me sneller dan lopen.’

Jonathan keek langs de jongen heen naar buiten. Inderdaad,
twee paarden stonden meelijwekkend gekromd in de regen.

Hij stopte zijn arm in de mouw van zijn jas. ‘Vertel eens
wat meer over wat er is gebeurd.’

Thaddeus ging naast Jonathan staan, het water droop nog

steeds uit zijn jas op de stenen vloer. ‘Vlak voor middernacht klonk er een klap aan de noordkant van het huis. Het klonk als brekend glas. Ik heb het zelf gehoord. Toen ik daar kwam, was meneer Gilchrist zelf in zijn studeerkamer en hij wilde niemand binnenlaten dan zijn lijfknecht. Hij was boos, hij schreeuwde en zo. Hij zei almaar: “Hij is weg”.’

Jonathan fronste. ‘Wat is weg?’

‘Weet ik niet.’

Jonathan kreunde en pakte zijn hoed – de hoed met de brede rand die hij vaak gebruikte bij slecht weer – en stapte de nacht in.

De regen sloeg hem onder het rijden als ijskorrels in het gezicht en de voorjaarswind drong door de natte stof van zijn kleren. Gelukkig was het een korte rit naar Kettering Hall – door de hoofdstraat van het dorp Fellsworth en over de Leaflet Bridge. De weg liep langs Ketterings zuidelijke wijngaard en dan langs een omheinde rozentuin. Momenteel was alles in duisternis gehuld, maar hij had de reis zo vaak gemaakt dat hij het evengoed geblinddoekt had gekund.

Normaal was het in Kettering Hall op dit uur van de nacht net zo stil en rustig als in het grasland en de weiden eromheen. Maar vannacht niet. Zoals altijd stond het oeroude roodstenen bouwwerk onwrikbaar in het weer, een zwart silhouet afgetekend tegen de nachtelijke lucht, maar nu brandde achter alle ramen geel kaarslicht. Een hond blafte, laag en hard, ergens in het oosten. Mannenstemmen schreeuwden om de wind en de plenzende regen te overstemmen.

Toen zijn paard voor de ingang van Kettering Hall steigerend tot stilstand kwam, gleden Jonathan op de grond. Hij overhandigde de teugels aan een andere huisknecht die stond te wachten en beklom de trap naar de openstaande voordeur.

De hal krioelde van bedienden in nachtkleding en ochtendjassen. Kaarslicht wierp vreemde schaduwen op hun nog slaperige gezichten. Wat vreemd om hen in deze onaangeklede

staat te zien in plaats van in de schone, stijve uniformen die ze gewoonlijk droegen.

De warrige wanorde was ongewoon voor Kettering Hall. De sfeer deed hem denken aan een andere sombere avond, vier jaar geleden, toen hij aan zijn moeders sterfbed was geroepen. Ook toen waren de bedienden wakker en liepen ze in hun nachtkleding, maar in plaats van de gebruikelijke stilte was de lucht toen vervuld van zacht huilen en gedempte stemmen.

Hij nam zijn hoed af en overhandigde die aan Abbott, de butler.

‘Ik ben blij u te zien, meneer.’

Abbotts vertrouwde schorre gefluister was een welkom geluid. Jonathan kende de man al vanaf dat hij zelf een klein jongetje was en van al het personeel op Kettering Hall had hij in de oude butler altijd het meeste vertrouwen gesteld.

Jonathan trok zijn arm uit de mouw van zijn jas. ‘Wat is er gebeurd?’

Abbott nam de jas aan. ‘Volgens uw vader heeft er een diefstal plaatsgevonden in de studeerkamer. Maar u weet hoe hij is. Hij staat niemand anders toe om –’

‘Jonathan!’ De niet mis te verstane stem van Ian Gilchrist rees boven de drukte in de hal uit. ‘Is hij er?’

Abbott keek Jonathan even aan voordat hij antwoord gaf. ‘Ja, meneer, hij is net gearriveerd.’

‘Kom binnen.’

De deur van de studeerkamer vormde meestentijds een afgesloten poort naar het mysterieuze onbekende. Binnen de muren van die kamer bewaarde zijn vader het grootste deel van zijn ‘verzameling’ – een collectie van vreemde en ongewone, oeroude en bizarre dingen die hij uit alle uithoeken van de aardbol had verzameld.

Jonathans hand bleef hangen boven de klink. Zijn vader riep nog een keer bulderend zijn naam en eiste dat hij binnen-

kwam. Toch aarzelde Jonathan, want hij werd zelden in deze kamer genodigd. Maar vannacht was kennelijk een ander geval. Er was iets gebeurd – een gebeurtenis die gewichtig genoeg was om een uitnodiging in het heilige der heiligen te rechtvaardigen. Hij zag op tegen het komende gesprek, maar was tegelijkertijd benieuwd waardoor zijn vader zich in deze opgewonden toestand had laten brengen.

De ouderwetse scharnieren van de deur piepten toen Jonathan hem openduwde. Onmiddellijk werden zijn mond en longen gevuld met een mufte lucht, bijna te bedompt om van nut te zijn. Toen echter een frisse wind met regendruppels door een open raam naar binnen waaide, zodat de gordijnen naar buiten wapperden, belandde hij met een schok weer in het heden.

Jonathan zag zich omringd door griezelige duisternis, die doorbroken werd door het flakkerende licht van enkele sputterende kaarsen die in de kamer opgesteld stonden.

En wat de kaarsen verlichtten, was schokkend.

Jonathan keek zijn vader niet onmiddellijk aan. Zijn aandacht werd getrokken door snuisterijen en hutkoffers in alle soorten en maten en even was hij sprakeloos. Hij had moeite om de voorwerpen in het donker van elkaar te onderscheiden. De muren waren bedekt met schilderijen en muurschilderingen, zodat de donkergroene verf op de wanden nagenoeg niet meer te zien was. Opgezette dieren stonden in vreemde groeperingen bij elkaar, hun kraalogen glinsterden in het kaarslicht en hun gezichten waren verstart in diverse uitdrukkingen. Hutkoffers en tafels, stoelen en vazen stonden op elkaar gepropt in stoffige hopen.

Jonathan durfde niet verder de kamer in te lopen, want hij vreesde bij een misstap een lawine van standbeelden en boeken te veroorzaken. Hij schuifelde naar rechts en die beweging ontlokte een kreet aan een schepsel in de hoek van de kamer.

‘Wat is dit in vredesnaam?’ Jonathan schrok van het onverwachte geluid en deinsde achteruit tegen een tafel, waardoor dat wat op de tafel stond op de houten vloer tuimelde. Toen zijn ogen aan het schemerlicht gewend waren, aanschouwde hij een reusachtige, schitterend gekleurde vogel in een hoek-kooi, die hem met lichtgele ogen aanstaarde.

Maar zijn vader lette niet op hem. ‘Ze hebben hem meegenomen. Verdraaid nog aan toe, ze hebben hem meegenomen.’

Jonathan liep omzichtig naar zijn vader toe. Hij tilde een kaars van het bureau en keek om zich heen, terwijl hij zich afvroeg hoe je dat kon opmerken als er niets op de juiste plaats stond. ‘Wat hebben ze meegenomen?’

‘Garrett, laat ons alleen.’

De bejaarde lijfknecht, die de hele tijd naast Ian Gilchrist had gestaan, vestigde zijn druipende ogen op Jonathan voordat hij eindelijk van de zijde van zijn heer week.

Garrett trok de deur achter zich dicht toen hij ging. Jonathan stapte naar het raam toe om het dicht te doen, en realiseerde zich toen pas dat het niet gewoon openstond, zoals hij had gedacht. Het glas was verbrijzeld. Een paar scherven die het licht van de kaarsen weerkaatsten, lagen op de houten vloer onder zijn voeten.

Zijn vader schoof de stoel van het bureau weg met zijn voet en liet zich erin vallen. Het licht van de kaars naast hem bescheen de harde trekken van zijn gezicht en maakten hem veel ouder dan zijn tweeënvijftig jaar. De man hing in elkaar gezakt naar voren, volkomen bewegingloos, op zijn vingers na waarmee hij op de gebeeldhouwde armleuning van de stoel trommelde. Zonder met zijn ogen te knippen staaarde hij in het vuur. Zijn keiharde gezichtsuitdrukking had Jonathan sinds de dood van zijn broer niet meer gezien.

Jonathan wachtte. Ian Gilchrist liet zich niet opjagen. Hij zou zijn gedachten op zijn eigen tijd onthullen, en geen ogenblik eerder.

In de stilte pakte Jonathan een doosje van een tafel en tilde het deksel op.

‘Niets aanraken,’ siste zijn vader.

Steeds meer geërgerd door zijn vaders humeurigheid en zijn vage woorden liet Jonathan het deksel dichtvallen en zette het doosje terug op de rommelige tafel. ‘U hebt me hierheen laten roepen, vader. Ik neem aan dat u daar een andere reden voor hebt dan een verlangen naar mijn gezelschap.’

‘Ik ben beroofd, Jonathan. Vergis je niet.’ Zijn vader wees met trillende vinger naar het raam. ‘Zo moet de lafaard binnengekomen zijn, want de deur zat op slot. Hij moet via dezelfde weg weer zijn vertrokken.’

Jonathan stapte over een berg papieren heen en liep naar het raam. Met een hand op de vensterbank boog hij zich ver genoeg naar buiten om de oprijlaan beneden te kunnen zien. *Het moest moeilijk geweest zijn om door dit raam de kamer binnen te komen.* Eventuele voetafdrukken of sporen van een ladder waren in ieder geval door de regen in modder veranderd. Jonathan draaide zich weer om de kamer in en keerde de avondlijke elementen de rug toe. Hij keek rond en vroeg zich af hoe zijn vader zo snel kon hebben vastgesteld wat er weg was. ‘Wat is er gestolen?’

Zijn vader antwoordde fluisterend: ‘De Bevoy.’

‘Wat is de Bevoy?’

Meteen had Jonathan spijt van zijn botte vraag. Zijn vader was een gesloten man en geheimzinnig in zijn zaken. Hij vertrouwde maar heel weinig mensen en Jonathan was niet op de hoogte van informatie uit dat kleine kringetje.

‘De Bevoy,’ herhaalde zijn vader geërgerd, ‘is een robijn van grote waarde’. Hij schoof zijn stoel met een ruk naar achteren. Zijn grijzende haar stond wild alle kanten op omdat hij uit zijn slaap was gewekt.

‘Een robijn?’ barstte Jonathan uit. ‘Al die drukte om een robijn? Een robijn kan vervangen worden, vader. Is er verder nog iets vermist?’

Jonathans vader keek hem doordringend aan. ‘Het is niet maar een robijn, zoals jij zegt. Hij is zo groot als een kwartelei, nog onberoerd en ongepolijst. En naar verluidt wordt degene die hem bezit ofwel gezegend ofwel vervloekt.’

Jonathan gnuifde. ‘Edelstenen kunnen niet vervloeken, vader.’

‘Foei!’ Ian Gilchrist gooide zijn hoofd achterover en barstte in sarcastisch lachen uit. ‘Dat mogen simpele zielen denken. Maar ik verzamel al heel lang en ik heb dingen gezien, geloof me... onverklaarbare voorvallen in verband met verscheidene kunstvoorwerpen. Er zijn in deze wereld mysteries die niet gemakkelijk te verklaren zijn. Men kan dan wel niet in staat zijn ze te verklaren, maar dat wil nog niet zeggen dat ze niet echt zijn.’

Jonathan probeerde zijn vaders redenering te volgen. ‘Goed, aangenomen dat u gelijk hebt en de robijn is vervloekt, waarom zou iemand hem dan willen stelen?’

‘Omdat hij een vloek *of* een zegen kan dragen. Sommigen geloven dat hij rijkdom brengt aan degene die hem in zijn bezit heeft. Om nog maar te zwijgen van het feit dat de steen zelf een fortuin waard is.’

Jonathan nam zich voor verder geen vragen meer te stellen, vooral omdat hij niet wist of hij de antwoorden wel wilde horen. Lang gekoesterde vermoedens omtrent zijn vaders activiteiten en zijn reputatie wat betreft mogelijk onrechtmatig verkregen goederen waren er de oorzaak van dat Jonathan in de afgelopen jaren had gezwegen en afstand gehouden. Het was ongetwijfeld het beste om nu een soortgelijke strategie aan te houden.

Hij liep weg van het raam, dichterbij de warmte van het vuur toe. ‘Als u mijn advies wilt: ik vind dat u het beste de veldwachter kunt ontbieden en dit aan hem overlaten.’

Zijn vader stond op en stapte naar het buffet, waar hij zich een glas brandewijn inschonk dat hij meteen door zijn keel goot. Hij zuchtte grommend voordat hij het glas met een tik

weer op tafel zette. ‘De veldwachter kan me niet helpen gezien het soort nietsnutten dat dit heeft gedaan.’

‘Hoe weet u dat nou?’

‘Ik heb genoeg van de wereld gezien, jongen.’ Ian Gilchrist schonk zich nog een borrel in en schudde zijn vinger tegen Jonathan. ‘En ik heb genoeg van het recht— of het ontbreken daarvan – gezien. Nee, een veldwachter hebben we niet nodig.’

Jonathan kon het niet helpen. ‘Als hij vervloekt is, waarom is het dan zo belangrijk dat we hem terugvinden?’

‘Omdat hij van mij is en geen sterveling op aarde heeft het recht om te nemen wat aan Ian Gilchrist toebehoort.’ De oude man gaf een klap op tafel na deze woorden. Zijn halskwabben schudden en zijn agitatie groeide in volume en hevigheid. ‘Bovendien heb ik afspraken gemaakt om hem voor een fikse som geld te verkopen.’

‘U? Een deel van uw verzameling verkopen?’ Jonathan lachte zenuwachtig. ‘Ik kan me niet heugen dat u ooit afstand van een stuk hebt gedaan, ongeacht het bedrag dat geboden werd.’

Maar zijn vader lachte niet. Zijn mondhoeken gingen juist naar beneden. ‘Ik heb een slechte investering gedaan. Ik was van plan die robijn te verkopen om dat in orde te maken.’

Jonathan werd ernstig. ‘Wat in orde te maken?’

‘Als je het dan per se weten wilt, ik ben een weddenschap aangegaan die ik heb verloren. Als ik de voorwaarden van die overeenkomst niet nakom, zouden we Kettering Hall kunnen kwijtraken.’

Jonathan staarde zijn vader aan. Dat moest hij verkeerd hebben verstaan. ‘Hoe bedoelt u, Kettering Hall kwijtraken? Er moet toch iets anders zijn dat verkocht kan worden om schulden te dekken. Kijk eens om u heen.’

‘Ik heb al afstand gedaan van veel waardevollere stukken. Zonder die robijn is wat ik nu heb niet van voldoende waarde

om de schuld te dekken.’ Hij pakte zijn glas op en dronk het leeg. ‘De bruidsschat van je zuster is met die som geld verbonden.’

Jonathan keek abrupt op. Zijn zus zou binnen het jaar trouwen. ‘Ik dacht dat haar bruidsschat onaantastbaar was.’

‘Er was een achterdeurtje en daar heb ik gebruik van gemaakt. Dat was toen verstandig.’ Hij keek kwaad op. ‘Ik laat me niet veroordelen door mijn eigen zoon.’

Jonathan wreef over zijn voorhoofd en probeerde te bevatten wat hij hoorde. ‘Maar als de robijn zo waardevol is, waarom bewaarde u hem dan hier waar u zelf woont? Waarom niet achter slot en grendel in Londen?’

‘Als ik iets bezit, dan is het van mij. Ik houd het bij me. Je broer begreep dat. Ik zie niet in waarom het voor jou zo moeilijk is om dat te begrijpen.’ Hij pakte een beeldje op en draaide het om en om in zijn onvaste handen. ‘De tijd is kort. Binnenkort staat de dood aan de deur of kloppen mijn schuldeisers aan. Jij bent de erfgenaam van Kettering Hall. Het wordt tijd dat je daarnaar gaat handelen.’

Jonathan begon te koken van woede. ‘Wat verwacht u nu precies van me?’

‘Je moet naar Londen gaan. Daar zit Henry Darbin. Hij werkt op persoonlijke titel om dit soort misdaden op te lossen. Dat is zijn vak. Ongetwijfeld zal hij ons ook bijstaan. Ga hem zoeken.’

‘Ik denk er niet aan,’ protesteerde Jonathan. ‘Dit is een zaak voor de veldwachter. Ik heb geen zin om bij uw snode plannen betrokken te worden.’

‘Is mijn eigen zoon zo’n lafaard?’ daagde zijn vader hem uit. ‘Jij bent de erfgenaam van Kettering Hall. Wil je je geboorterecht laten varen?’

Jonathan dwong zich kalm te blijven. ‘Het was nooit bedoeld als mijn geboorterecht, zoals u me zelf vaak genoeg inwrijft.’

‘En Penelope dan? Wil je haar lot soms ook bezegelen? We hebben haar verbintenis met Alfred Dowden nodig om onze andere verliezen te compenseren. Het is een beste man, maar hij is geen dwaas. Zonder de bruidsschat zal hij niet met haar trouwen.’

Jonathan kromp onwillekeurig in elkaar bij het horen van de naam van zijn zus. Zij zou waarschijnlijk het meest te lijden hebben van het verlies van hun vader. Maar meedoen aan deze vruchteloze onderneming zou haar niet redden.

‘U probeert me klem te zetten, vader. Ik laat me niet klem zetten.’

‘Je bent een Gilchrist. Je zult niet toestaan dat deze familie geruïneerd wordt.’

‘Vertel me dan hoe dit gebeurd is. Wat voor zaken zijn er misgegaan?’

‘Daar heb je niks mee te maken.’

‘U vraagt om mijn hulp en weigert me vervolgens te vertellen hoe de situatie tot stand is gekomen?’

‘Sla die toon niet nog eens aan waar ik bij ben. Je bent nog niet de heer van Kettering Hall. Nog niet. Je bent mijn zoon en het betaamt je om te doen wat ik zeg. Je gaat naar Londen. Vind Darbin.’

De oude man bulderde het bevel en draaide zich toen weer om naar het raam. Het was duidelijk dat Jonathan kon gaan, maar hij kwam niet meteen in beweging. Hij bleef maar als aan de grond genageld staan en hij voelde de monstrueuze bergen van zijn vaders verzameling op zich afkomen.

Het was nooit de bedoeling geweest dat hij Kettering Hall zou erven. Dat voorrecht – die last – had aan zijn oudere broer toebehoord. Maar na Thomas’ dood was Jonathan uit zijn eenvoudige leven als dorpsapotheker naar de hem onwelkome positie van erfgenaam geduwd. Een leven lang vol teleurgestelde verwachtingen en verbroken beloften had hem echter voorzichtigheid geleerd en dus had hij zijn oorspron-

kelijke weg voortgezet en zijn financiën en toekomst gepland alsof hij moest leven van een apothekersinkomen.

Uiteraard gaf hij veruit de voorkeur aan zijn leven als apotheker. Hij genoot ervan om nuttig te zijn, een instrument van genezing, en verfoeide het om zijn tijd en energie te besteden aan het beheren van familiebezit waar hij heel weinig om gaf.

Maar hoe meer hij zijn best deed om zich los te maken van Kettering Hall, hoe strakker het koord trok dat hem aan zijn geboorteplaats verbond.